

que os vaian xulgar, así como os criterios de valoración do currículo profesional e do proxecto técnico. Regularase, así mesmo, o sistema de avaliación, a composición das comisións avaliadoras e os criterios para levar a cabo tal avaliación unha vez concluído cada período de catro anos, atendendo ós principios de mérito e capacidade.

Disposición adicional décimo segunda. *Xefes de departamento, de servizo e de sección.*

O persoal estatutario fixo que teña a categoría de xefe de departamento, de servizo ou de sección por ter accedido directamente a ela con anterioridade á entrada en vigor da orde do Ministerio de Sanidade e Consumo do 5 de febreiro de 1985, poderá concorrer ós procedementos de mobilidade voluntaria previstos nesta lei nos que se ofrezan prazas para facultativos especialistas da correspondente especialidade.

De obteren praza en tales procedementos obterán nomeamento como facultativo especialista, perdendo definitivamente a categoría orixinaria.

Disposición adicional décimo terceira. *Inclusión no estatuto xurídico do persoal médico da Seguridade Social.*

Quedan incorporadas ó estatuto xurídico do persoal médico da Seguridade Social tódalas prazas correspondentes ás especialidades sanitarias legalmente recoñecidas para licenciados universitarios, con independencia da licenciatura requirida para a obtención do correspondente título. O persoal que desempeñe esas prazas aplicaráselle o citado estatuto.

Disposición adicional décimo cuarta. *Prazas vinculadas.*

As prazas vinculadas a que se refire o artigo 105 da Lei xeral de sanidade proveranse polos sistemas establecidos nas normas específicas que resulten de aplicación, sen prexuízo de que os seus titulares poidan acceder ós postos de carácter directivo e de xefatura de unidade nas distintas institucións sanitarias polos procedementos regulados nesta lei.

Disposición adicional décimo quinta. *Relacións do réxime estatutario con outros réximes do persoal das administracións públicas.*

No ámbito de cada Administración sanitaria pública, e co fin de conseguir unha mellor utilización dos recursos humanos existentes, poderanse establecer os supostos, efectos e condicións nos que o persoal estatutario dos Servizos de Saúde poida prestar indistintamente servizos nos ámbitos de aplicación doutros réximes de persoal do sector público.

Disposición transitoria única. *Convocatorias en tramitación.*

1. Sen prexuízo do previsto na disposición derogatoria única.1 desta lei, os procedementos de selección de persoal estatutario e de provisión de prazas nas institucións sanitarias da Seguridade Social amparados no Real decreto lei 1/1999, do 8 de xaneiro, tramitaranse de acordo co establecido nesa norma.

2. As convocatorias realizadas conforme o previsto nas disposicións transitorias primeira e segunda do Real decreto lei 1/1999, do 8 de xaneiro, axustaranse ó establecido nesas disposicións.

Disposición derogatoria única. *Derrogación de normas.*

1. A presente lei substitúe e derroga o Real decreto lei 1/1999, do 8 de xaneiro, sobre selección de persoal estatutario e provisión de prazas nas institucións sanitarias da Seguridade Social. Iso non obstante, e sen prexuízo da aplicación directa das previsións desta lei, os preceptos derogados do dito real decreto lei manterán temporalmente a súa vixencia con rango regulamentario ata que entren en vigor as normas de desenvolvemento desta lei previstas no artigo 1.3.

2. Queda derogado o artigo 2.b) do Estatuto de persoal non sanitario ó servizo das institucións sanitarias da Seguridade Social, aprobado por orde do Ministerio de Traballo do 5 de xullo de 1971.

3. Quedan derogadas cantas outras disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ó establecido nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Estatuto marco.*

O Goberno presentará ás Cortes Xerais, no prazo de seis meses desde a entrada en vigor da presente lei, o estatuto marco do persoal do Sistema Nacional de Saúde.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 5 de outubro de 1999.

JUAN CARLOS R.

O Presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

20062 LEI 31/1999, do 8 de outubro, pola que se crea o Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais. («BOE» 242, do 9-10-1999.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O Colexio Oficial de Enxeñeiros Técnicos Forestais, creado baixo a denominación de Colexio Oficial de Peritos de Montes polo Decreto 927/1965, do 8 de abril, tivo inicialmente a consideración de único en todo o territorio nacional. Posteriormente, ó abeiro das competencias das comunidades autónomas en materia de colexios profesionais, constituíronse, por segregación daquel, o Colexio Oficial de Enxeñeiros Técnicos Forestais de Cataluña e o Colexio Galego de Enxeñeiros Técnicos Forestais; o primeiro foi creado polo Decreto 335/1996, do 29 de outubro, do Consello Executivo da Generalitat de Cataluña, e o segundo polo Decreto 250/1997, do 25 de agosto, da Xunta de Galicia.

A existencia deses dous colexios de ámbito autonómico, xunto co primitivo Colexio Oficial de Enxeñeiros

Técnicos Forestais —o ámbito do cal abrangue agora o resto do territorio nacional— fai necesaria a creación por lei do Consello Xeral correspondente, de conformidade co establecido na Lei 2/1974, do 13 de febreiro, de colexios profesionais, cando nunha determinada profesión haxa varias organizacións colexiais de ámbito territorial inferior ó nacional; e de acordo tamén coa Lei 12/1983, do 14 de outubro, do proceso autonómico, que require lei do Estado para a constitución dos Consellos Xerais de Colexios Profesionais.

Artigo 1. *Creación.*

Créase o Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais como corporación de dereito público que terá personalidade xurídica e plena capacidade para o cumprimento dos seus fins de acordo coa lei.

Artigo 2. *Relacións coa Administración xeral do Estado.*

O Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais relacionarase coa Administración xeral do Estado a través do Ministerio de Medio Ambiente.

Disposición transitoria primeira. *Comisión xestora.*

1. Ó entrar en vigor esta lei constituirase unha comisión xestora composta por un representante de cada un dos colexios de enxeñeiros técnicos forestais existentes no territorio nacional.

2. A Comisión Xestora elaborará, no prazo de seis meses contado desde a entrada en vigor desta lei, uns estatutos provisionais reguladores dos órganos de goberno do Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais, nos que se deberán incluí-las normas de constitución e funcionamento destes órganos, con determinación expresa da competencia independente, aínda que coordinada, de cada un deles.

3. Unha vez obtida a conformidade de tódolos colexios, os estatutos provisionais remitiráselle ó Ministerio de Medio Ambiente, que verificará a súa adecuación á legalidade e ordenará, se é o caso, a súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Disposición transitoria segunda. *Constitución do Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais.*

1. O Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais quedará formalmente constituído e adquirirá personalidade xurídica e plena capacidade de obrar no momento en que se constituían os seus órganos de goberno conforme o previsto nos estatutos xerais provisionais a que se refire a disposición anterior.

2. No prazo dun ano desde a súa constitución, o Consello Xeral de Colexios Oficiais de Enxeñeiros Técnicos Forestais elaborará os estatutos previstos no artigo 6.2 da Lei de colexios profesionais, que serán sometidos á aprobación do Goberno a través do Ministerio de Medio Ambiente.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 8 de outubro de 1999.

JUAN CARLOS R.

20063 *LEI 32/1999, do 8 de outubro, de solidariedade coas vítimas do terrorismo.* («BOE» 242, do 9-10-1999.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Mediante a presente lei, a sociedade española réndelle tributo de honra a cantos sufriron a violencia terrorista. Os grupos parlamentarios do Congreso dos Deputados e do Senado —por unanimidade— queren facer desta iniciativa unha expresión de recoñecemento e solidariedade para ofrecerlles ás vítimas do terrorismo a manifestación de profunda homenaxe que, sen dúbida, merece o seu sacrificio.

As vítimas do terrorismo foron, coa súa contribución persoal, o expoñente dunha sociedade decidida a non consentir que nada nin ninguén subverta os valores da convivencia, da tolerancia e da liberdade. Por iso as vítimas constitúen o máis limpo paradigma da vontade colectiva dos cidadáns a prol dun futuro en paz que se ten de construír desde o diálogo, o consenso e o respecto recíproco entre as diversas opcións políticas que ostentan a representación lexítima da cidadanía.

A recuperación da democracia afirmou un proxecto de convivencia decidido a supera-los vellos conflitos da nosa historia. Un proxecto asentado no respecto á lei, á vontade popular e ó libre e pacífico exercicio de calquera reivindicación política. Nada, pois, xustifica o uso de ningunha forma de violencia nin cabe argumento para que uns poucos quebrasen a paz.

Sen embargo, hoxe as expectativas dun mañá sen violencia teñen un horizonte máis esperanzado ca noutros momentos. Este é, sen dúbida, un logro colectivo do conxunto da nosa sociedade e do que só esa sociedade é o seu auténtico protagonista. Por iso mesmo, nese contexto, a referencia ás vítimas suporá sempre o incontrovertible lugar de encontro no que facer converxer tódolos demócratas desde a pluralidade e desde a natural diferenza ideolóxica.

Durante as dúas últimas décadas o Estado prestou unha singular e constante atención cara ás vítimas do terrorismo. Nos últimos vinte anos a acción de tódolos gobernos democráticos orientouse a definir normativamente un amplo sistema singular de protección. Paralelamente a acción dos tribunais foi depurando as responsabilidades derivadas de feitos que estarrecen a calquera sensibilidade mesmo que quedan pendentes aínda numerosos delitos por esclarecer. A actuación da Xustiza vertebrouse a través de sentencias nas que, xunto ás penas correspondentes a espantosos e cegos delitos, se recoñecen e establecen indemnizacións diversas a favor das vítimas ou das súas familias que, sen embargo, nunca foron satisfeitas ata agora. Por iso a presente lei non pretende mellorar ou perfecciona-las axudas ou prestacións outorgadas ó abeiro da lexislación vixente, senón facer efectivo —por razóns de solidariedade— o dereito dos damnificados a seren resarcidos ou indemnizados en concepto de responsabilidade civil, subrogándose o Estado fronte ós obrigados ó pagamento daquelas. Isto non obstante, a lei estende tamén a súa protección a tódalas vítimas do terrorismo, tanto se estas tiveron recoñecido o seu dereito en virtude de sentenza firme como naquéloutros supostos nos que non concorre tal circunstancia.